

NEWS

Vseprisotna Diglioteka

2050 - Doba vizualnega prikazovanja nevidnega znanja

31. maj 2026, Tobias Engl

Tako se začne običajen dan v svetu vseprisotne Diglioteke, orjaškega hranilnika znanja z osebnim Keeperjem. Kar se je pred tridesetimi leti še imenovalo knjižnica, danes ni več kraj in ne aplikacija, temveč plast vsakdana. Nevidna mreža, ki v pravem trenutku pripravi pravo informacijo na pravem kraju. Kdor stopi v tuje mesto, stopi tudi v njegov prostor znanja - prometne razmere, uradne poti, točke za nujne primere ležijo pripravljene v kotičku očesa. Kdor stopi v bolnišnico, je voden po hodnikih, povezan s čakalnimi časi in izvidi, anonimno in vendar osebno. Kdor obišče konferenco, pozna svoje sogovornike pred stiskom rok in vsak jezik razume kot lastnega. Knjižnica je postala atmosfera.

Pravi čudež pa ni kolektivni oblak, temveč intimni svet znanja, ki ga vsak človek nosi v sebi. Čip je manjši od peščenega zrna in mnogo več kot pomnilnik. Filtrira, razvršča, misli zraven ter zavest in hitrost mišljenja razširi za sto-, včasih tisočkrat. Kjer so bile nekoč za odločitev potrebne sekunde, človek in umetna inteligenca zdaj v delčkih sekunde opravita na stotine pretehtavanj - primerjata ponudbe, preverjata diagnoze, ocenjujeta tveganja, pregledujeta pogodbe. Osebna Diglioteka ni arhiv, temveč spremljajoč, svetujoč medij, ki nikoli ne spi in dopolni natanko takrat, ko je potrebno; ne prej in ne pozneje.

Zaslonov v tem svetu ni več. Mrežnična projekcija polaga plasti čez vidno. Ocene, odpiralni časi, kažipoti počivajo v vidnem polju, mežik jih pusti izginiti. Nevralni neposredni dostop pusti znanju pojaviti se, brez branja, brez poslušanja. Matrix prostori stene, mize in strope v konferenčnih sobah in operacijskih dvoranh spreminjajo v informirajoče površine. In za tiste, ki še ohranjajo majhno razdaljo, ostajajo pametne leče in očala. Informacija povsod, natanko takrat, ko jo potrebuješ.

ScreenWay, takrat majhno münchensko podjetje, je začel z obešanjem zaslonov tam, kjer je dotlej visel le papir ... v hotelih, avlah, konferenčnih sobah in čakalnicah. Kar se je preprosto imenovalo digital signage, je bil prvi korak dolge preobrazbe. Iz ploskih prikazov so nastali ostrejši, povezani, nazadnje nevidni zasloni; iz zaslonov projekcije na vsaki površini; potem so se ločili od materije in se nazadnje pojavili neposredno v zavesti. S to preobrazbo je podjetje spremenilo ime: iz ScreenWay je nastal ScreenAway, na kratko »SCAW«. Tiha besedna igra, ki je postala podpis dobe, kajti pot zaslona je bila hkrati pot stran od zaslona.

Velikega SCAW-a ni nikoli naredila strojna oprema, temveč skoraj staromodna ideja. Prava informacija na pravem kraju, v pravem trenutku, za pravega človeka. »Nikoli nismo prodajali zaslonov,« pravijo v podjetju. »Gostom smo pomagali, da se počutijo dobrodošle, pacientom, da se orientirajo, popotnikom, da prav prispejo. Ta naloga še naprej obstaja, le drugače je videti.« Kaj pa pomeni učenje, ko je vse znanje priklicljivo? Ne več shranjevanje, temveč razumevanje. Poznati podatke je trivialno; prodreti vanje, odgovarjati za njihove posledice, ločiti pravo od napačnega, to je izobrazba tega tisočletja. Diglioteka dobavlja znanje, čip ga obdeluje; česar oba ne dobavljata, so okus, pogum in modrost.

Lena zvečer zapre oči in svoj čip preklopi v mirovanje, star privilegij, noč povsem brez povezave. Z regala vzame knjigo, papir, tiskano, težko v roki. Stavke zdaj razume počasneje, mora iskati besede, se izgublja v odstavkih. Naporno je. Počasno je. Čudovito je. Diglioteka drži znanje pripravljeno, SCAW ga ureja in dela vidno. A najlepše, kar je ta svet ustvaril, je morda to, da nas spominja, kaj pomeni biti človek - tisto bitje, ki se tudi brez vsevednih slik še zna čuditi. Dobrodošli v Diglioteki. V svetu. V sebi. Pri ScreenWayu.